

[Socialministeren.]

var i Overensstemmelse med Interesser eller Opfattelser, man selv gik ind for. Jeg er derfor, saaledes som Forholdene har formet sig, nødt til at gaa ud fra, hvad jeg beklager, at man ikke har haft den tilstrækkelige Interesse for denne Sag. I Folketinget har der dog i hvert Fald været mere end tilstrækkelig Tid for det konservative Folkeparti baade til at deltage i Forhandlingerne og til at stille Ændringsforslag, men man har ikke villet det, man har af politiske Grunde ønsket ogsaa her, til Trods for at man udadtil hævder sin store Interesse for Sagen, at holde sig udenfor for at kunne — jeg kunde fristes til at sige kværlere. Udtrykket blev i Folketinget paataalt, og jeg maa altsaa ikke bruge det, men jeg kan ikke oversætte det til parlamentarisk Sprog. At denne Opfattelse er rigtig, støttes ogsaa af, at det Blad, som jeg formoder endnu er det ledende konservative Organ, hvis det ikke er gaaet over til Nazismen, „Berlingske Tidende“, i Gaar under en mægtig Overskrift meddeler: Socialreformen jages gennem Landstinget. Hvis man ved, hvad det vil sige at „jage“, og hører, at dette Lovforslag har ligget her i en 4—5 Uger, er man klar over, at med en saadan Udtalelse er man inde paa det partipolitiske og ikke paa det saglige.

Ordføreren (K. Pedersen): Jeg skal gerne overfor det ærede Medlem gøre den Indrømmelse, at det ærede Medlem i Udvalget har vist umaadelig stor Interesse for dette Lovforslag, men naar Flertallet ikke har kunnet gaa med til Ændringer paa de Punkter, der her er Tale om, er det jo, fordi vi har den Anskuelse, at saadanne Ændringer ikke er paakrævet. Jeg maa derfor fastholde, at det, at man ikke vil gaa ind paa nogle af Mindretallet ønskede Ændringer, ikke berettiger til at sige, at man ikke har villet optage nogen Drøftelse.

Fritze Teisen: Jeg vil gerne i Anledning af den ærede Ordførers (K. Pedersen) sidste Bemærkning sige, at naar man paa Forhaand siger om en Ting, at den er tabu, at den ikke maa røres, tror jeg, jeg kan have Lov til at hævde, at man ikke har villet forhandle. Det er, hvad jeg har sagt om den Ting og ikke mere.

Den højtærede Socialminister paastaar vedvarende, at vi kunde have udspecificeret vore Ændringsforslag. Heroverfor vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at Udvalgs-

behandlingen vel varede ca. en Uge eller en Dag over en Uge. Der blev før Paaske holdt et rent forberedende Møde, i hvilket der ellers ikke blev foretaget noget, og saa var der vist 6 eller 7 Udvalgs møder — jeg ved ikke bestemt hvor mange, men det spiller heller ikke nogen Rolle. Derefter blev Ændringsforslag indkaldt til den følgende Dag, lige da Udvalgsarbejdet var sluttet, lige paa det Tidspunkt, da jeg for sidste Gang havde konstateret, at man ikke vilde drøfte Principperne med os. Nu siger den højtærede Minister, at vi kunde i de sidste 3—4 Uger være kommet med vore Ændringsforslag. Ja, hvis vi havde vidst, at det vilde være 3—4 Uger, inden Lovforslaget kom til anden Behandling, vilde vi ogsaa være kommet med dem, men det har været umuligt for os fra Dag til Dag at faa at vide, hvornaar Lovforslaget skulde for, og at begynde paa et Arbejde af den Art og saa maaske skulle slutte det 1 Dag eller 2 efter, vilde være meningsløst i Betragtning af det Beslag, Rigsdagen i øvrigt lægger paa os. Den højtærede Minister ved jo meget vel, at et Ændringsforslag til en af Paragrafferne i mangfoldige Tilfælde berører en halv Snes andre Paragraffer, og man kan dog ikke, hvis man vil gøre et Arbejde reelt, møde her i Tinget med Ændringsforslag til en Paragraf, der berører 10—12 andre, uden samtidig at indarbejde det i dem. Stillede vi et saadant Ændringsforslag, maatte det indarbejdes — jeg vil ikke sige i samtlige Lovforslagets Paragraffer, men i alt Fald i en hel Del af dem. Jeg erindrer netop en Bemærkning af den højtærede Socialminister fra en Dag, da jeg konfererede med ham om en Ændring i Lovforslaget; Ministeren spurgte mig, om jeg kunde indarbejde den i Lovforslaget til om Eftermiddagen, og jeg svarede, at det kunde jeg nok. Ja, jeg maatte jo huske paa, tilføjede Ministeren, at den kom til at berøre forskellige Paragraffer. Det var jeg ganske klar over. Det viste sig saa, at den kom til at berøre 11 Paragraffer; tror jeg, og det er endda muligt, at jeg ikke har faaet dem alle med i Farten; det viser netop Omfanget af det Arbejde, der skulde være gjort, hvis vi skulde have stillet alle de Ændringsforslag, som vi ønskede stillet. Dette blot for at vise, at det faktisk har været umuligt for os at stille Ændringsforslag. Man kan ikke forlange, at vi skal begynde paa et saa stort Arbejde, naar vi hvert Øjeblik kan vente, at Lovforslaget bliver sat til Forhandling. At der siden skulde gaa 2½—3 Uger, kunde vi ikke vide, det er ikke noget helt almindeligt.